

Завоювавши славу й популярність у численних інтернет-виданнях, Тетяна Белімова наважилась надіслати свій рукопис на конкурс «Коронація слова—2013», де на неї, безумовно, чекав успіх. Її роман, у якому Інтернет-павутиння перетинається з лабіринтами сучасного життя, став фіналістом конкурсу, привернувши увагу журі своєю оригінальністю та реалістичністю сюжету.

Прикрашена кришталем і діамантами та напакowana коштовними речами золота клітка не перестасе бути кліткою. Навіть якщо поневолену пташку господар возить за собою, мов оздобу, по модних вечірках і дорогих курортах, — це не дає їй свободи.

Льона-Альона у шлюбі почувалася не просто позбавленою голосу пташкою з підрізаними крильми, а ще й зазнавала жорстокої тиранії та знущань від свого «господаря», чоловіка-самодура. Та навіть така сумна історія може закінчитися щасливо. А точніше, поступитися місцем зовсім іншій: у якій ти комусь цікава, де тебе люблять і коли просто хочеться жити. І почати все може в соцмережі з маленької зеленої цяточки в чаті, яка позначає твою присутність.

www.trade.bookclub.ua
www.bookclub.ua

ISBN 978-966-14-5784-2

КІЇВ.UA

Тетяна БЕЛІМОВА

Тетяна БЕЛІМОВА

КІЇВ.UA

ІНТЕР

КЛУБ СІМЕЙНОГО ДОЗВІЛЛЯ

Тетяна БЕЛІМОВА

КІЇВ.ua

РОМАН

Лауреат III премії
Міжнародного літературного конкурсу
романів, кіносценаріїв, п'єс, пісенної лірики
та творів для дітей
«КОРОНАЦІЯ СЛОВА»

ХАРКІВ **КЛУБ**
2013 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР
Б43

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Дизайнер обкладинки *Сергій Ткачов*

ISBN 978-966-14-5784-2

- © Белімова Т. В., 2013
- © DepositPhotos.com / Tamara Kushniruk, arpeggain, SophiDante, обкладинка, 2013
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2013
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2013

РОЗЛУЧЕННЯ ЯК ТРЕНД, або Ще раз про кризу української родини

«Усі щасливі сім'ї схожі одна на одну, кожна нещаслива сім'я нещаслива по-своєму» — відомий початок класичного твору Льва Толстого міг би послужити епіграфом до роману Тетяни Белімової «Київ. ua». Здається, про фатальний розлад між чоловіком і дружиною вже списані тонни паперу. Що нового можна сказати про жіночу долю на початку третього тисячоліття? Сучасні українські авторки написали на цю тему так багато — варто лишень згадати імена Євгенії Кононенко, Марії Матіос, Людмили Тарнашинської, Люко Дашвар, Міли Іванцової, Наталки Доляк...

Коли я вперше читала рукопис роману «Київ. ua», то мене не полишало враження, що цей твір є гігантським знаком питання, — настільки часто авторка вживає цей розділовий знак. Чому близькі люди ніяк не дійдуть згоди? Чому чоловіки та жінки обирають не тих, хто може дати їм щастя? Чи існують у світі ідеальні шлюби? І зрештою — куди зникає Любов, яка єднала закохану пару?

Роман Тетяни Белімової — нелегка й сумна розмова на два голоси, Чоловіка і Дружини. Перед нами не родина, а руїна того, що колись було спільним Всесвітом, а тепер стало «кублом нескінченних сварок». Ситуація, до якої потрапила Альона Сухоярська, головна героїня, буде знайома багатьом читачкам. Десятирічний шлюб із вродливим, багатим і успішним підприємцем став пасткою для інтелігентної і вразливої жінки. Змучена безупинними приниженнями, Льона зважується на протест і, забравши двох дітей, робить

одчайдушний крок у невідомість. Що принесе їй довгоочікувана свобода?

Перед нами — дві «правди», Його і Її. Ми чуємо впевнений голос Чоловіка: «Вони мали абсолютно нормальну родину! Йому було і комфортно, й затишно, і сімейний побут влаштував». Однак голос Жінки несміливо заперече: «Може, хтось і жив добре, тільки не вона! Для неї не знайшлося місця в цій формулі сімейного щастя!»

У підсумку — нещасливі обидвоє. Чоловік, який забезпечив дружину всіма матеріальними благами — від квартири до машини, але так і не зміг упокорити Льону й остаточно привласнити її. Його гордість уражена смертельно — чому таке сталося саме з ним? Втечу жінки він сприймає як зраду. Чоловічий гнів — пекельний вихор, ладний спопелити все навкруги. А в душі Льони — крижана пустеля, яку заповнюють біль, почуття провини перед дітьми і страх майбутнього.

Раптом, за казковою логікою історії кохання, у житті героїні трапляється диво. Доля дарує вічній Попелюшці зустріч із Прекрасним принцем. Помічник народного депутата Максим наче зійшов зі сторінок глянцевого журналу: молодий, освічений, елегантний, він стрибає з парашутом, пише вірші і навіть дбає про бездомних кошенят... Та чи зможе подарувати щастя Льоні? Чи спроможний пожаліти і прийняти кохану разом із усіма її проблемами?..

Сімейна драма «Київ.ua», написана на класичну тему, переконує емоційною глибиною і реалістичністю. Тетяна Белімова не пропонує нам готових відповідей, однак закликає замислитися над причинами вічного протистояння Чоловіка і Жінки і над потребою порозуміння між ними.

Софія Філоненко

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Одна гора високая,
А другая низька...
Одна мила далекая,
А другая близька...

Ой, я цю, близенькую,
Людам подарую,
А до тої, далекої,
Пішки помандрую!

*Українська
народна пісня*

Вона пішла, але багато з її речей, на які він весь час натикався, ніби симулювали її присутність. Вона пішла... Чи не цього він хотів? Не цього прагнув, коли викидав її до ліфта в самій сорочці, п'яний як ніч, і то не від горілки, — ні-ні, він якщо й пив, то ніколи не впивався, — п'яний від своєї злоби на неї, налитий по вінця люттю і гнівом?

Так! Останнім часом усі його думки були саме про це. Невидимий хробачок точив його безперервно, навіть уві сні, вимагав дії, ривка, атаки, будь-якого вчинку, щоб звільнити простір від неї, такої... навіть слова цензурного не добереш.

І ось нарешті вранці, після незвичного останнім часом тривалого сну, встав і не побачив її. Вона не залишила записки; на автовідповідачі чи телефоні теж не було жодного повідомлення, але він чомусь одразу спинним мозком відчув: її немає, немає тут, у його житті. Її не буде. Її — більше — не — буде — тут — із — ним. Вона ніколи вже не повернеться, не забуде, не пробачить, бо немає такої сили, яка б воскрешала кохання. Був один такий чоловік колись, але давно вже не з'являвся на цій грішній землі.

Льона. Це він її створив, бо її «батьки-колгоспники» навіть імені їй порядного не дали.

— Альонушка! Моя Альонушка, як дівчинка з шоколадної обгортки! — любив повторювати тесь.

Альонушка-бурьонушка... Альонушка з Іванушкою (і такі назвали її меншого брата-дегенерата Іваном!) — читай російські народні казки і милуйся краєвидами сільського життя! Що за провінційність?! Переїхати в місто переїхали, а смаків своїх селяцьких не облишили, прихопили з собою, не забули...

Довелося ампутувати «А», і вийшло нічого, навіть стильно вийшло: Льона.

Вимкнув телефон. Секретарка... Сказав, що не прийде сьогодні в офіс. Не маленькі: впораються. Сьогодні — вихідний, жодних зв'язків із громадськістю...

Ким була Льона до зустрічі з ним? Забитою випускницею філфаку? Ні. Навіть не так. Ким би була Льона, якби не він?

Оце все, що вона потягла за собою у незнану путь, і те, що залишила тут, у квартирі, та й, зрештою, сама ця квартира, земельна ділянка, машини, які мінялися щороку, відпочинок за кордоном — завдяки кому це все? Завдяки кому? Може, завдяки її татові, інженеру-конструктору, чи її мамі, вчительці молодших класів? А діти? Хто б іще за нинішнього життя дав їй народити двох дітей?

Метався по квартирі, перебігав із кімнати в кімнату, никався з кутка в куток — і так увесь день, без цілі, без думок, аби не сидіти на місці. Засмоктало всередині, аж дух перехопило. Може, просто голодний чи голова запаморочилася? Коли побачив дбайливо розставлені в холодильнику кастрюлі й каструльки (встигла, вчора наготувала!), його аж знудило. Знайшов заморожені пельмені, а порожньої кастрюлі не знайшов...

Увімкнув телефон. Ростик, бізнесовий партнер, надіслав повідомлення. Запустив ноутбук, утупився в калькулятор. Треба зараз спокійно все порахувати... Треба самому запуститися, ввімкнутись, розморозитися... Впіймав себе на тому, що замість монітора весь час глипає на вікно, сів на підвіконня. Бажань — нуль, емоцій — нуль, думок — нуль. Швидкий зимовий вечір примружився, розляпавши по будинках рожеві відблиски...

Не заснути. Сьогодні не буде ні спокою, ні сну. Сидіти тут далі — це приректи себе на муку самозанурення, аналізу, копірвання в собі, в ній, в обставинах їхнього спільного

життя (чи проживання?), на вічне і безсенсове: а — що — було — б — якби — не — це — тоді — можливо — усе — б — склалось — інакше.

Іти у цей вечір, у цю ніч, нехай затагне його чорна безодня невідомості, аби не тут, не в оточенні цих її/його речей, що повсякчас нагадують про обставини їхнього життя.

«Я — кристал. Я завжди знав: я — кристал довершеної форми, такий, що його марно шукав Кай у покоях Снігової королеви, якого йому бракувало, щоб скласти слово «досконалість». Усі мої грані математично обраховані, бездоганно спроектовані невідомим будівничим. Я втілюю божественний задум. Чіпляйтеся за мої ланцюгові крила, і я надам вашому існуванню логічної довершеності! (Якщо навіть таке недосконале створіння, як Льона, наблизилося до досконалості, то для вас, довершеніших, я зроблю значно більше — це поза контекстом, поза курсором набору тексту, це так: думка, що промайнула мимохідь...). Єдина проблема — я дуже важко сходжуся з людьми: геніальність не дозволяє. Я геть ні з ким не сходжуся. Мене можна або прийняти таким, який я є, або не прийняти взагалі...».

Ну, щось таке... Отакий вийшов запис на сторінці у соцмережі... в рубриці «про що ви думаєте?»... і головне, все-все правда — від першого до останнього слова... Маячня... Маячня? Маячня!

Сніг. Чи не вперше за цю зиму затанцював у світлі видовжених ліхтарних голів (справжнісінькі кобри, тільки без

роздутих капюшонів). Завтра зранку земля буде вкрита білим, нещільним, із численними чорними залисинами люків, зі смугами автострад, покривалом чи, може, саваном. Чом би й не саваном? Воно якось логічніше: саваном. У моргу — то покривало, а коли вже в останню путь, то — саван... Та це все завтра, а сьогодні — вечір, ніч, свобода, втеча від реальності. Свобода вибору.

Перебирати у телефоні контакти на літеру «Л» (хай там що, ця «Л» стала рідною за стільки років):

Лада — 045 2469349

Лара — 081 4468912

Леся — 072 9783351

Лена — 031 1156702

Ліза — 045 8801928

Ліка — 064 0370105

Ліля — 081 7792408

Ліна — 073 4402309

Люся — 022 2754805

Ляля — 031 4305815

Так, і що там у кінці списку? Льона? Ні! Льону — видалити! Льона — error — збій програми — помилковий збіг обставин — випадкове влучення — страшний сон — плід хворої уяви — нічний кошмар — утрачена молодість — помилка природи — тупиковий хід історії (чи еволюції?).

Відчинив шафу. Що тут у нього? Випрасувані й розвішані її (дбайливими!) руками сорочки мовчки зирили, пропо-

нуючи себе, мов дівчачі номери телефонів... Чому ж так тяжко? Знав, що це буде, але не думав, що так відразу.

Що? Психологи? Вони майже як філологи. Тоді однозначно Ліка-Анжеліка (оце «Анже...» треба відразу відкинути: тільки вимову ускладнює!). Що ще? Із собою подумки не розмовляти, на самоті не залишатися, змінити умови, погодувати риб (ох, лише вони мене розуміють!), увімкнути сигналізацію...

Так, а де нові черевики? От Льона! Завжди все кудись позапахає!

Захряснуті двері, кілька обертів ключів у нижньому й верхньому замку. Тиша. Тільки на кухні утробне вуркотіння величезного двометрового холодильника та ще лампи денного світла і монотонне дзиччання повітряної помпи в акваріумі...

Літературно-художнє видання

БЕЛІМОВА Тетяна

Київ.ua

Роман

Головний редактор *С. С. Скляр*
Завідувач редакції *К. В. Шаповалова*
Відповідальний за випуск *Т. М. Куксова*
Редактор *В. І. Стах*
Художній редактор *Н. В. Переходенко*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*
Коректор *Я. В. Житін*

Підписано до друку 09.08.2013. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Minion». Ум. друк. арк. 13,44.
Наклад 4000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: corp@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів
у ДП «Видавництво та типографія “Таврида”»
95040, Україна, АРК, м. Сімферополь, вул. Ген. Васильєва, 44

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
«Книжковий Клуб “Клуб Сімейного
Дозвілля”»
61140, г. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел/факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Одеський підрозділ

65063, м. Одеса, вул. Арміїська, 8-В
тел. +38 (048) 776-07-67
e-mail: odessa@bookclub.ua

ЗАПОРІЖЖЯ

ФОП Савчук Ю. Д.
69057, м. Запоріжжя, вул. Новобудов, 3
Тел.: +38 (050) 347-05-68
e-mail: vega_center@i.ua

ДОНЕЦЬК

ТОВ «ВКФ “Універсальний бізнес”»
83096, м. Донецьк, вул. Куйбишева, 131-Г
Тел.: +38 (062) 345-63-08
+38 (062) 348-37-92
+38 (062) 348-37-86
e-mail: ksd@kreda.net.ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88
e-mail: support@bookclub.ua
Інтернет-магазин: www.bookclub.ua
«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Белімова Т.

Б43 Київ.ua : роман / Тетяна Белімова ; передм. С. Філоненко. —
Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2013. —
256 с.

ISBN 978-966-14-5784-2

Із «золотої клітки», до якої її, наче птаху, посадив чоловік, Альона намагається вирватися на свободу. Єдиний спосіб втечі — це мережа Інтернет, де майже кожен співрозмовник бачить у ній те, на що давно не звертає уваги її чоловік. Та навіть нові віртуальні друзі не допомагатимуть, адже це просто не їхня проблема... Чи зможе вона знайти бодай частину того щастя, на яке заслуговує?

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР

Генеральні партнери конкурсу «Коронація Слова»

ІНТЕР

Партнери

Інформаційні партнери

